

I. A. Krylov: Dva soda

Leipzig und kein Aufhören davon». Boljše bi bilo, da bi bili takrat tepeni šolarčki, nego da so oni pretepli učitelja, je bilo Heinejevo mnenje.

V vprašanjih svetovnega in verskega naziranja se je «Mlada Nemčija» polagoma odvrčala od nemškega idealizma Hegelovega in se približevala v nekaterih svojih zastopnikih, n. pr. v Börneju, k francoskemu liberalnemu katoličanstvu abbéja de Lamennaisa in Montalemberta, dočim se je Heine, glavni glasnik «Mlade Nemčije», nagibal k socialistično-utopističnemu saint-simonizmu z njega bogom, ki je duh in snov obenem, z njega gesli o «rehabilitaciji mesa», o «emancipaciji ženske», o «čutni radosti antike», ki naj bi na tleh porušene židovske in krščanske religije ustanovila novo, tretje kraljestvo «ravnovesja med duhom in snovjo». Pozneje pa so «Mladonemci» pod vodstvom mladohegelijancev Straussa in Feuerbacha evolucionirali v smer filozofskega materializma in pozitivizma.

Pod vplivom «Mladonemštva» se je v marsikaterem oziru izoblikovala tudi duševna fiziognomija našega «Mladostenstva».
(Konec prihodnjič.)

I. A. Krylov / Dva soda

Dva soda sta odšla na pot:

Je prvi polnjen z vinom bil,
a prazen je bil drugi sod.

Brez šuma se je prvi in korakoma
valil,

a drugi z gromom in bobnenjem se je skokoma
po tlaku kotalil.

Za njim steber prahú.

Na cesti vsak se brž je h kraju stisnil od strahu,
ko ga od daleč je začul.

A kakor glas močan ta sod ima,
on toliko kot prvi ne velja.

* * *

Kdor neprestano dela svoja razkričuje,
v tem malo je gotovo uma.

Kdor dela res, po govorjenju ni poznan.

Mož veliki le v delih svojih je glasan
in svoje krepke misli snuje

brez šuma.

(Iz ruščine preložil B. Vdovič.)